

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17 *Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-481/17 *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-482/17 *Comercial Vascongada Recalde/ Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-483/17 *García Suárez i in./Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-484/17 *Fidesban i in./Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-497/17 *Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji* oraz T-498/17 *Pablo Álvarez de Linera Granda/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2017 r. – Balti Gaas / Komisja

(Sprawa T-596/17)

(2017/C 402/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Balti Gaas OÜ (Talin, Estonia) (przedstawiciele: adwokaci E. Tamm i L. Naaber-Kivisoo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-236/17;
- stwierdzenie, na podstawie art. 265 akapit trzeci TFEU, że Komisja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy prawa Unii, nie wydając uzasadnionej decyzji dotyczącej wniosku skarżącej o finansowanie i nakazanie Komisji dokonania dogłębnej oceny wniosku skarżącej o finansowanie, wydanie uzasadnionej decyzji i doręczenie skarżącej tej decyzji;
- ewentualnie, na wypadek gdyby Sąd uznał, że przesłanki bezczynności nie są spełnione, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie wyboru i przyznawania dotacji na działania przyczyniające się do realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w ramach instrumentu „Łącząc Europę” w zakresie transeuropejskiej infrastruktury energetycznej (C(2017) 1593 final); oraz
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że w decyzji wykonawczej Komisji z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie wyboru i przyznawania dotacji na działania przyczyniające się do realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w ramach instrumentu „Łącząc Europę” w zakresie transeuropejskiej infrastruktury energetycznej [C(2017) 1593 final] wskazano jedynie skarżących otrzymujących finansowanie, podczas gdy Komisja nie wydała uzasadnionej decyzji dotyczącej wniosku skarżającej o finansowanie.
2. W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne i nie przedstawiła uzasadnienia decyzji.
3. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA)/Komisja przekroczyły swe uprawnienia. INEA/Komisja odmówiły finansowania na podstawie argumentacji, że terminal LNG Paldiski nie jest już konieczny dla bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego regionu Morza Bałtyckiego. Skarżąca uważa, że to twierdzenie skutkuje istotną zmianą wykazu projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania (PWZ) (rozporządzenie (UE) nr 347/2013 i rozporządzenie (EU) nr 2016/89). Taka zmiana wymaga zaś przyjęcia przez Komisję rozporządzenia delegowanego i nie może zostać dokonana w drodze pisma skierowanego do skarżającej.

4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że INEA/Komisja naruszyła istotny wymóg proceduralny ze względu na brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji – INEA/Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób okoliczności, że skarżąca nie otrzymała co najmniej 3 punktów we wszystkich kategoriach, a uzasadnienie przedstawione przez INEA/Komisja było oparte na błędnym rozumieniu okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2017 r. – Vialto Consulting / Komisja

(Sprawa T-617/17)

(2017/C 402/56)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Vialto Consulting Kft. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty 190 951,93 EUR z tytułu wyrządzonej jej rzeczywistej szkody oraz kwoty 129 992,63 EUR tytułem utraconych korzyści wraz z odsetkami za zwłokę od momentu wydania wyroku w niniejszej sprawie do momentu całkowitej zapłaty;
- zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty 150 000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną jej reputacji zawodowej wraz z odsetkami za zwłokę od momentu wydania wyroku w niniejszej sprawie do momentu całkowitej zapłaty, oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze spółka akcyjna pod firmą „Vialto Consulting Korlátolt Felelősségű Társaság” (zwana dalej „spółką Vialto”) wnosi do Sądu Unii Europejskiej na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE w związku z art. 268 TFUE o naprawienie szkód poniesionych wskutek bezprawnego zachowania Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (zwanego dalej „OLAF-em”) i innych służb Komisji Europejskiej (zwanej dalej „Komisją”) w ramach wykonywania finansowanej przez Unię Europejską umowy o świadczenie usług nr TR2010/0311.01–02/001 zawartej między Centralną Jednostką Finansująco-Kontraktującą (zwaną dalej „CFCU”) Republiki Turcji a konsorcjum przedsiębiorstw, do którego należała spółka Vialto.

W szczególności strona skarżąca podnosi, że Komisja – bądź za pośrednictwem OLAF-u, bądź za pośrednictwem innych służb Komisji – wyrządziła spółce Vialto następujące szkody: (a) szkodę majątkową w wysokości 190 951,93 EUR stanowiącą rzeczywistą szkodę; (b) szkodę majątkową w wysokości 129 992,63 EUR stanowiącą utracone korzyści oraz (c) szkodę niemajątkową w wysokości 150 000 EUR z powodu naruszenia jej reputacji zawodowej.

Spółka Vialto utrzymuje, że poniosła wymienione wyżej szkody wskutek działań lub zaniechań Komisji w trakcie kontroli na miejscu przeprowadzonej przez OLAF w spółce Vialto lub po tej kontroli. Spółka Vialto utrzymuje ponadto, że Komisja naruszyła następujące reguły, które przyznają jednostkom prawa:

- art. 7 ust. 1 rozporządzenia 2185/1996 w związku z przeprowadzeniem kontroli przez OLAF, a w szczególności w związku z przyznanymi temu urzędowi kompetencjami ograniczonymi do kontroli;